

тъпли, които опустошавали България; тия, които нѣкогажъ сж били известни подъ името кърджали, гюмурджинали, капасѣзи, сж населявали по-специално тоя край съ войниците си авантюристи и главорѣзи. По-точно общият интересъ не закѣснѣлъ да сплоти въ едно цѣло тия забогатѣли и уморени отъ грабежъ индивиди; побѣдителътъ трѣбва по силата на обстоятелствата да сключи съюзъ съ побѣдения и тогава всички, подтиквани отъ чувство на защита и на лично опазване, издигнали стѣни около града, за да се осигурятъ противъ новитѣ нахлувания на тия сжшитѣ войници грабители. И до днесъ още, къмъ прѣдградieto Ново-село (Енидже-кѡй) което първоначално било ядката на Сливенъ, се виждатъ слѣди отъ тия укрѣпления, които съществуватъ като развалини, но чиито останки, разрушени отъ врѣмето, свидѣтелствуватъ за спомена на тая епоха на насилия и разрушения. Сливенъ днесъ е единъ хубавъ български градъ, разположенъ въ подножието на Балкана, на около 6 км. отъ Тунджа, малка рѣка, която би могла да бжде плавателна и отива до Одринъ, за да подаде рѣка на своитѣ двѣ други сестри Арда и Марица, като нея родени отъ тая планинска верига; тя е пжтя намиращъ се прѣдъ тоя колесъ и набѣлѣзва прочутия проходъ, наричанъ *Демиръ-Капия* или *Желѣзни Врата*, който трае 6 часа, и който е, както при входа, така и при изхода на Балкана, изходната точка и обикновената станция. На прѣвъ погледъ Сливенъ изглежда, като че ли е построенъ на равна земя, която продължава и се слива съ грамадната равнина, дѣто се разгѣва Тракия и нейнитѣ богати и винаги обработвани земи, зеленеющи се или пожелтѣли отъ златнитѣ жетви подъ това привилегировано небе; но изученъ отъ близо градътъ е включенъ въ единъ кръгъ отъ възвишения, които го владѣятъ съ цѣлага си височина: това сж Бармукъ-баиръ отъ сѣверъ, Хамамъ-баиръ отъ югоизтокъ, Дерменъ баиръ (?) отъ западъ, Гьолджюкъ-баиръ и Менекше-баиръ(?) на сѣвероизтокъ. Само югоизточната частъ остава открита и позволява да се долови единъ обширенъ хоризонтъ, ограниченъ отдалечъ отъ ридоветъ на Ямболъ и отъ височинитѣ на планински вериги-джужета. Много потоци, изплѣзнали се отъ Балкана, разливали нѣкогажъ водитѣ си по този басинъ, върху който сж образували едно обширно лѣто; днесъ тѣ се прѣскаатъ въ равнината и сж на брой четири. Тѣ текатъ въ различни направления: на сѣверъ Селишката рѣка; на изтокъ Новоселската рѣка; на изтокъ югоизтокъ Сотирската рѣка; на западъ, Кетенлишката рѣка.

Освѣнъ главния проходъ нареченъ *Демиръ-Капия*, който минава прѣзъ седловината Токатъ, отъ Сливенъ трѣгватъ още различни други дефилета, които прорѣзватъ Балкана. Измежду тѣхъ първото е Кетенлишкия-Боазъ прѣзъ Бѣла, което се съединява съ главния проходъ; второто Селишкия Боазъ е сжщо второстепенно и свършва почти на сжщото мѣсто, сир. при Демиръ-Капия, първото стѣпало отъ сѣверното лице на Балкана, не далечъ отъ селото *Стара-рѣка*, обикновената станция.

Почвата, върху която е построенъ Сливенъ, се състои отъ седиментарни слоеве. Напластяванията сж конкордантни къмъ повърх-